

oczyna dotykami dłoni muśnięciem
 włosów po policzku. słowa tetmajera
 mieszają się z kroplami potu na czole. coraz
 bliżej
 do zimy. liście przykryje biała niepamięć
 w którą
 skryją się razem z moją mrówką. noszę ją
 w sercu
 jak talizman chroniący mnie przed sobą.

o północy zatrzymał się zegar i nie wiem po
 której jestem stronie

A jeśli Chrystus powróci

boję się że jeśli Chrystus powróci – tak jak
 obiecał – nie będzie
 miał Go kto przyjmując. będą organizować
 referenda albo obrady
 w grupach i podgrupach sprawdzają czy jest
 godzin zostac Zbawicielem. analizować
 pochodzenie pradziadka
 i prababki po wszystkich możliwych liniach.
 badać kości
 policzkowe kolor włosów oczu nawet DNA.
 staną po obu stronach
 ulicy. będą wymachiwać transparentami za
 lub przeciw i nigdy się
 to nie skończy.

a jeśli Chrystus powróci odejdę razem
 z Nim.

Nocny spacer

Ciemna gardziel zatoki rosla jak ocean nocą
 kiedy idzie boso pośród białej piany
 Kroki me cichły w wodzie
 jak ptaki strudzone
 głos się w piachu dławiał zawiązany w supeł

Morze przed północą ma kształt martwej
 ryby
 zacierają się brzegi wybielają ości
 otwiera się przestrzeń jak nożyk składany

Wszędzie cisza jak w szal owinięta
 wabi fale do brzegu
 jak ptaki do gniazda

Czoło mam białe i długie niczym maszt
 okrętu
 który niebawem przyplynie do portu
 na oczy kładę poblądłe powieki
 czas się podkrada pod nie i szykuje do snu

Za chwilę północ
 po niej przyjdzie pełnia

Siedzę na tarasie i czytam Kacpra Płusę

siedzę na tarasie i czytam kacpra płusę.
 przelatujący gawron kreśli czarne refleksy
 liter
 na żółtych kartkach. w krzaku hortensji
 skryła się frida kahlo.

uciekła ze strony numer 51 i maluje obraz
 ze sobą w tle
 rimbaud jak zwykle pijany bawi się
 statkiem jak małe dziecko
 w oceanie piaskownicy. jakiś mężczyzna
 tłumaczy mi że on też ma żółte papiery
 na których jednak nikt nie odważył się
 napisać wiersza.
 gromadzą się tłumy. przechodzę przez ich
 blizny
 do kolejnych domów wariatów. piszę z nich
 listy uciekam
 wracam po raz kolejny by zrozumieć że jest
 to dom bez wyjścia.
 kacper wyciąga następnego papierosa.
 spałam się powoli. i tak pozostanie

tylko popiół

Aleksandra Pijanowska- Adamczyk

Jeszcze

Jeszcze tu je s t e m
 obrysowany kształt
 przyległy do powierzchni
 krzesła i tapczanu
 przystający do sprzętów

mieszczę się elastycznie
 w betonowym plastrze
 tysiąca komórek
 owad produkujący

Jeszcze
 tu jestem
 w trzech wymiarach
 w iluś tam decymetrach
 sześciennych materii

wiązka związków chemicznych
 niezbyt sprawna
 maszyna do myślenia
 zacinająca się w odpowiedzi
 na pewne pytania
 na przykład po co jestem
 J e s z c z e tu jestem
 dość precyzyjny nieco zużyty
 przyrząd do mierzenia
 wrażeń i uczuć
 ciśnienia i temperatur
 wytrzymałości
 na siłę działania bodźców
 a zwłaszcza do mierzenia
 bólu

Jeszcze tu jestem
 t r o c h ę
 do „y” jutra
 do „x” godziny
 potem
 zacznę odchodzić z trzech wymiarów

pozmieniam strony równania
 zamienię związki chemiczne
 zrównam się
 z ziemią

Odnaleźć

odnaleźć się
 w korcu maku
 w ziarnku gorczycy
 w kruchej pestce
 dyni

gdy ziemia dookoła
 wirem
 wściekłej karuzeli

manny z nieba
 nie będzie
 brakło

młyńskie kamienie
 plewę trą
 na wiatr

dmie od galaktyk
 między oczy
 odwiedza
 początek od końca

w stogu siana
 trudno nawlec nić
 przez ucho igielne
 i szyc wielbłądzim ściegiem
 nadzieję

Jaka

Krzyczeli idąc: Polska ! Polska !
 gracze i kibice –
 przechodzień obcy spytał :
 jaka? – według życzeń:
 czy ta dawna ułańska,
 czy hetmańska butna,
 czy strajkująca wciąż – przez krzywdę,
 lub – bo lewicowa, bałamutna,
 biznes-pańska, watykańska,
 różańcowa i obłudna
 rozgadana politycznie,
 gęgająca historycznie,
 ignorancka lub zbłąkana jak
 dziecko w lesie,
 naiwna wśród sprytnych państw,
 a ważna gdy na urzędzie,
 pewna, że co by nie było
 to jakoś to będzie,
 kochająca rodaków tylko w swej parafii,
 złorzecząca odmieńcom
 żeby ich szlag trafił,
 obrażona na cały świat,
 gdy jej nie docenia,
 dumna , gdy świat pochwali,
 więc się rozpromienia
 od morza hen aż po góry –
 której więc Polski chcecie,
 jakiej na ten czas? Głosujcie,
 wybierajcie już: ręce do góry!
 Wybierajcie realną –
 nie ślijcie jej w chmury !